

אושוויץ בישראל

ה צילו את הילדים. הם מתים ילדים אומללים, מפגרים, שאינם יכולים לדבר, להתלונן, להגן על עצמם. אתם מוכרחים לראות אותם. ערומים. יחפים. ידניים ורגליים כמו מקלות. צעירים בני 17, 19 — שוקלים עשרים קילו. כולם — גם הילדים הקטנים — לא זוכים לקבל כוס חלב טרי. רק אבקות. לא ביצים. לא בשר. לא חתיכת חמאה. קר נים בשבילם עצמות, ומבשלים מזה מרק. כשילד או ילדה אומללים כאלה מרטיי בים במיטה, הם סופגים מכות מהמטפית. לת. תלכו. תראו מה שנעשה שם. תבקשו לראות את הילדה הבלונדית במחלקה מס. 2. תיראו את המכות שהיא קיבלה. הילדים ניראים כמו באושוויץ. אבל המ קום איננו אושוויץ. זה כאן, אצלנו בארץ ישראל."

תמונה

זו צולמה

השבוע

בנס־ציונה:

במוסד

לילדים

מפגרים

הדוברת, בחורה צעירה, רועדת מהת רגשות, היתה אחת המטפלות העובדות בבית פנחסי, המוסד לילדים מפגרים ב נס־ציונה — שלא יכלה יותר, לדבריה, לשאת את המתרחש בין כותלי המוסד. בעקבות סיפורה, יצאה חוליית־כיסוי של העולם הזה למקום. מדווח מרטל זוהר: הילדים היו לבושים, לא ערומים. על המיטות — סדינים טריים. במטבח, עסקו בהכנת מנות של מרק בשר וקציצות. האמנם רק ביום — לכבוד הביקור? לטענת חלק מהעובדים במקום — בהחלט כן.

דברים אחרים, לעומת זאת, לא בוימו. הצחנה בחדרי הילדים נוראה. דיר־חזירים הוא גן־עדן בהשוואה. אי־אפשר לשהות שם יותר מדקה. בלי לקבל סחרחורת. הילדים עושים צרכיהם על המיטות. אלה שלא מרותקים למיטה — עושים זאת על הריצפה. המיזרון סופג את הנוזלים, ואת הריח הזה לא יכול למחוק שום סדין צהור.

"בסירהון כזה גרים הילדים כל הזמן?" שאלתי את עורך־דין צבי מנור, מנהל המוסד. הוא משך בכתפיו. לאות איך אונים.

עברנו למחלקה אחרת, בקומה השנייה. גיהנום נוסף. בחדר — למעלה מתריסר ילדים. מיטה צפופה ליד מיטה. הילדים נראים כניצולי מחנה השמדה. אחדים